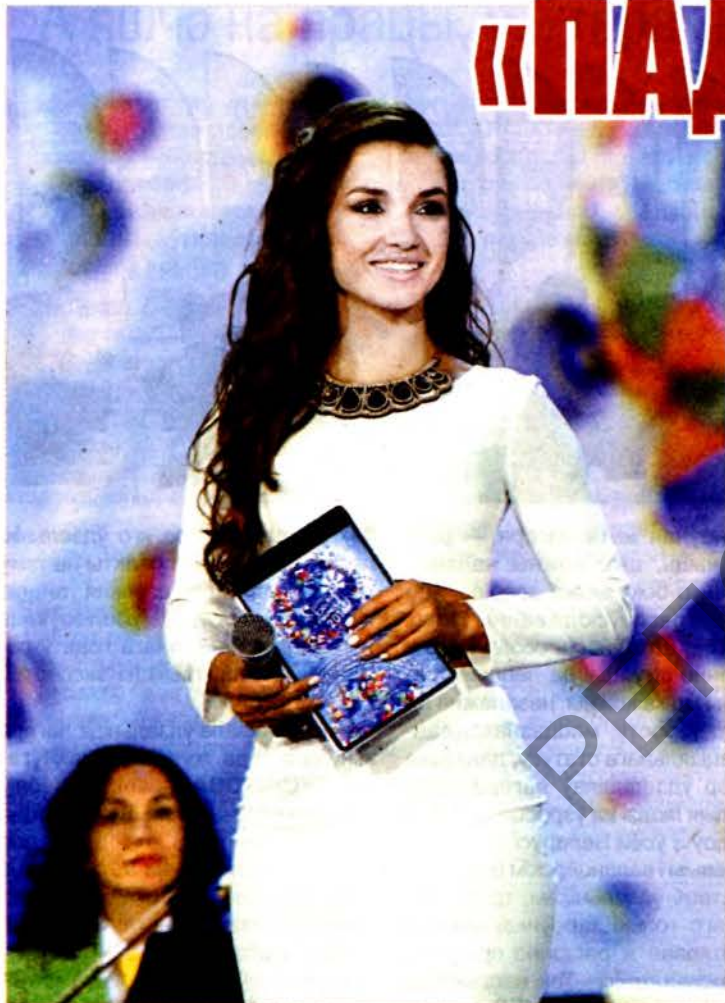

ІМЁНЫ

Кацярына РАЕЦКАЯ:

«ПАДАРОЖЖЫ ЛЕПШЫЯ ЗА НОВЫЯ ТУФЛІ»

Ужо ў дзяцінстве яна ведала, што хоча прадзюсіраваць «Славянскі базар», таму без ваганняў абрала месцам вучобы Беларускі дзяржаўны ўніверсітэт культуры і мастацтваў. Зараз яе дзень распісаны амаль па хвілінах: здымкі, праца за кадрам, канцэрты, шматлікія сустрэчы... Пра цягу да кніг, падарожжы і стаўленне да злавесных каментарыяў у свой адрас TV&EVENT-прадзюсар, PR-менеджар, вядучая мерапрыемстваў, салістка гурта «DaVinci» расказала «Чырвонцы. Чырвонай змене».

— *Давайце паспрабуем узнавіць адзін дзень з жыцця Кацярыны Раецкай... Які ён?*

— Мая раніца пачынаецца з душы, масаж і працэдур для твару і, канешне, з кавы. Я вельмі радуся, калі здымкі і мерапрыемствы запланаваны на другую палову дня: тады ў першай ёсць час для спартзалы або масажу, пасля якіх я альбо працую дзесьці ў горадзе, альбо прызначаю сустрэчы з кліентамі.

Калі запланаваны важныя здымкі, мерапрыемствы, да іх патрэбна падрыхтоўка. І як бы я ні старалася звесці яе да мінімуму — я маю на ўвазе менавіта грим, прычоску, — усё роўна гэта займае каля 1,5-2 гадзін.

Часам прафесійнага грымёра на пляцоўцы няма, тады даводзіцца займацца ўсім самай. У гэтым плане значна прасцей майму калегу, сувядучаму і мужу (Дзянісу Дудзінскаму. — Аўт.): расчасаўся — і прыгожы! (Усміхаецца.)

Як правіла, калі ўвесь тыдзень у мяне распісаны, то да пятніцы я адчуваю, што ўжо не хачу нікуды ісці, а мару проста паляжаць дома з кніжкай. І вельмі добра, што мае сябры, знаёмыя, калегі разумеюць: інтраверту, які працуе ў экстравертнай сферы, трэба часам адпачываць.

— *Вы з Дзянісам шмат падарожнічаеце. Куды ўжо ўдалося з'ездзіць у гэтым годзе?*

— Мы былі ў Нікарагуа, Гандурасе. Звычайна яшчэ вясной-летам едзю ў Барселону, але сёлета, на жаль, не складваецца. Хацела паспець да «Славянскага базару», але зразумела: альбо пашыў і прымерка суценкі, альбо Барселона.

Спадзяюся, што ў жніўні адправімся ў Эфіопію, а бліжэй да новага года — у якую-небудзь еўрапейскую краіну. Але ўсё роўна так атрымліваецца, што мы заўсёды арыентуемся на адпачынак Дзяніса ў праграме «Добрай раніцы, Беларусь!».

(Заканчэнне на 8-й стар. «ЧЗ».)

SEX БАЛЯСЫ

«ЗОРНЫ» ВЫХАД

Як той казаў: калі «зоркі» «запальваюць», значыць, гэта некаму патрэбна? Зрэшты, нас ужо даўно не пытаюць: ці кава, не цікава, трэба, не трэба... «Запальваюць!» Атрымай і распішыся! Прычым я, зразумела, зусім не пра творчасць. За апошні час такая колькасць вядомых асоб адзначылася зусім у іншым, адрозным ад названай сферы, плане, што не заўважыць гэтую актыўнасць было проста немагчыма. Адзін суцэльны «зорны» выхад!

Вось, напрыклад, пераможца «Еўрабачання-2014» Канчыта Вурст кардынальна змяніла (змяніў?) свой вобраз, з-за чаго яе ледзьве пазналі (на здымку). Дагэтуль насіла яркі макіяж, чорную бараду і доўгія цёмна-каштанаваыя валасы. («Вось так, зробіш чалавеку камплімент наконт прыгожых вусоў — і ўсё, яна з табой больш не размаўляе!») На адным са свежых мерапрыемстваў выканаўца з'явілася з высветленай барадой і валасамі колеру «плацінавы блонд». Канчыта Вурст адрэзала сабе чубок і пазбавілася ад задзірлівага макіяжу. На фестывалі пераможца песеннага конкурсу пазіравала фатографам (гэта для паўнаты вобраза) на чырвонай дарожцы ў белым камбінезоне з глыбокім дэкальтэ... («Дзяўчаты, хопіць ужо вам так фоташопіць свае здымкі. Што будзе, калі ты згубішся? Як мы зможам знайсці цябе, калі ў «Інстаграме» ты выглядаеш як Бейнс, а ў жыцці — як Ігар Мікалаеў».)

Анастасія Валачкова нядаўна зноў «парадавала» здымкамі свайго свежага шпэгату. Вам цікава, вам яно трэба? Ужо якіх толькі і дзе яе расцяжак мы не нагледзеліся... Колішняя балерына першапачаткова настроілася на такую рэакцыю карыстальнікаў сьцеіва, таму суправадзіла фатаграфію здэклівым подпісам: «Прыводжу ў шаленства? Стараюся як магу!» Што, атрымалі? А дагэтуль Валачкова зладзіла на яхце не вельмі прыстойную фотасесію, без сораму выклаўшы здымкі ў інтэрнэт... Як яшчэ толькі подпіс-мем не выкарыстала «Вар'яцееш, бо — не твая!». Гавораць, Анастасія вельмі зайздросная нявеста, васьць толькі з абраннікам ёй пакуль не шанцуе. Можна, уся справа ў гэтым? («Кожная жанчына ўнікальная сама па сабе. Але калі яна занадта ўнікальная, дык яна сама па сабе».)

Алена Кандулайнен, першы савецкі секс-сімвал, ужо двойчы бабуля. Чаго не хапае ёй, 60-гадовай? Колішняя славы? («Прыходзіш у шаленства, калі ты малодшы лейтэнант і з табой усе хочучы патанцаваць. А потым ты становішся палкоўнікам і табе ўжо ніхто не піша».) Кандулайнен у водпуску на Крыце вырашыла паўтарыць сюжэт карціны Бацічэлі «Нараджэнне Венеры»: сфатаграфавалася аголенай у марскім прыбоі. Абышлася, пішуць, нават без ракавіны. Нешта падобнае, памятаецца, ужо рабіла значна маладзейшая расійская актрыса Любові Талкаліна. («— Вы так молада выглядаеце. У чым ваш сакрэт? — Мне дваццаць».) Ды і я не супраць і Венеры ў іншым выкананні, навошта толькі потым абавязкова дзяліцца вынікам публічна? («Усмixaюся не прыгожым хлопцам у аўтобусе, каб падняць ім самаацэнку». Зінаіда Мікалаеўна, 62 гады, пенсіянерка».)

Кім Кардаш'ян зладзіла модную фотасесію на фоне... смеццевых бакаў. ідэя была ў тым, каб паказаць, што думаюць людзі, называючы сябе «смеццем» (нішто ў жыцці не вечнае). Такі адмысловы «жанр», калі фатаграфуюцца на фоне сметніцы, на прасторах сьцеіва існуе ўжо даўно (хоць не думаю, што яго аматары ўкладваюць насамрэч такі глыбінны сэнс, там гаворка, хутчэй, пра кітч), цяпер васьць, выходзіць, і «зорка» ім не пагрэбавала. Кардаш'ян знялася ў калготках, топе і футрачку, ад штаноў ці спадніцы, а таксама абутку вырашыла адмовіцца. Некаторыя паклоннікі з'эдліва заўважылі, што мадэль нарэшце знайшла сваё сапраўднае месца. Іншыя нагадалі пра дрэнны прыклад для іх дзяцей. Дык грошы! А ўжо Кардаш'ян — слынным спецыяліст пра іх заробліванні на чым хочаце. Скажам, з таго моманту, як яна вырашыла выпускаць духі імя сябе самой («Цэла Кім Кардаш'ян»), «зорку» рэдка бачаць апранутай. Нават флакончык парфумы зроблены ў форме аголенага бюсту ўладальніцы самай уражальнай «пятай кропкі» Амерыкі — для гэтага рабілі злёпак з натвы. Маўляў, пах, як і ад яе самой. («Добрая парфума як бы нагадвае нам, што грошы такі пахнуць».) І ў пацвярджэнне — фота аголенай у сьцеіва, толькі з прыкрытымі рукамі інтымнымі месцамі...

Стрыптыз можа быць не толькі фізічны. Спявачка Саці Казанова ў перадачы «Сакрэт на мільён» падрабязна расказала пра раманы з жанатым алігархам. («— Слухай, Каця, я даведаўся, што ты мне здраджаеш. — Няпраўда. — Да таго ж з італьянцам. — Ну, гэта ўжо зусім няпраўда») Пра яго шчодрасць, пра тое, што хацела нарадзіць дзіця і нават была не супраць стаць жонкай у гарэме... («— Вася, заўтра наша вяселле, і я хачу прызнацца табе ва ўсіх грахах! — Пачакай, ты ж тыдзень таму ўжо прызналася. — Ну... ёсць свежыя даныя».) На «зорку» абрынуўся шквал крытыкі. У абарону жонкі мусіў выступіць яе муж, італьянскі фатограф. («Вось, бывае, заплануеш з чалавекам ідэальныя адносіны. А ён дзейнічае не па плане») У выніку той... абвінавачанні ўсіх і ўся, бо Саці, маўляў, адданая каштоўнасцям, на якіх вырасла (?). «У жыцці важна не тое, што ты робиш, а тое як», — сказаў італьянец...

Напрыканцы агульнае. «Няма такой сітуацыі, з якой нельга выйсці з ганьбай». Балазе, хоць у нас гэтага няма.

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«ПАДАРОЖЖЫ ЛЕПШЫЯ ЗА НОВЫЯ ТУФЛІ»

(Заканчэнне.
Пачатак на 1-й стар. «43».)

— А як выбіраецца маршруты?

— Усе краіны, куды мы адпраўляем, калісьці былі гэтакім кропкамі-марамі на карце яшчэ з часоў урокаў географіі. Маршруты для нашых вандровак заўсёды выбірае Дзяніс, але пытаецца, чаго б мне хацелася больш: напрыклад, правесці час каля акіяна або скалажання.

Мы стараемся адпраўляцца туды, куды віза для беларусаў альбо не патрэбна, альбо атрымаць яе даволі лёгка. А яшчэ — выбіраем маршруты, дзе амаль не сустрэнеш турыстаў.

— А ці была такая краіна, у якой хацелася застацца?

— Можна быць, гэта рамантычнае ўспрыманне маёй першай экзатычнай паездкі, але такое пачуццё насамрэч было. У Панаме ёсць архіпелаг Бастыментас, куды прыязджаюць працаваць валанцёры: хтосьці — афіцыянтам, хтосьці вядзе ёгу...

Мы жылі ў палатках-тэнтах, карысталіся дажджавой вадой: ёй мылі, яе ж пілі пасля фільтрацыі. Уявіце: вакол цябе джунглі і дзікія акіяны, які лупіць у берагі, і ты не ведаеш, як ён сябе павядзе праз хвіліну. Гэта адназначна не турыстычны маршрут... Клімат там вільготны, усё ў тумане, але пры гэтым ты адчуваеш сябе ў такой загадкавай атмасферы, як у сне. Сувязі са знешнім светам амаль няма, бо ўсё працуе на сонечных батарэях, а сонца ў тых краях з'яўляецца з-за туману нячаста. Так, гэта складана і нязвыкла, але неверагодна прыгожа! І я ведаю, што аднойчы вярнуся туды зноў.

— Ці ёсць у вас яшчэ хобі, акрамя падарожжаў?

— У дзяцінстве я гуляла ў футбол, бегала, страляла — але гэта ўсё не зусім пра мяне. Так, я займаюся спортам, але тое наўрад ці хобі, — хутчэй, неабходнасць.

Я люблю чытаць. Гэта мяне пераносіць у іншы свет. І такое не пад сілу нават кіно. Калі знаходжу для сябе добрую мастацкую літаратуру, то мяне не адарваць. Я пачынаю сама прыдумляць вобразы і менавіта таму не люблю глядзець экранізацыі кніг: заўсёды не так уяўляю герояў.

А васьць на некаторыя заняткі мяне, шыра кажучы, з-за майго тэмпераменту не хапае ўседліваці. Хацела неяк пайсці на калігра-

фію, але вырашыла, што гэта не маё. Гэта ж датычыцца, напрыклад, і малявання карцін алеем. Але дзе я сапраўды адрываюся ад рэальнасці, — дык гэта ў стальярнай справе. Хаджу рабіць табурэтка, плаваць якія-небудзь падстаўкі. Напрыклад, зрабіла сваімі рукамі драўляную лямпу. Увесь гэты доўгі працэс стварэння рэчы мяне вельмі захоплівае.

— Кім марылі стаць у дзяцінстве?

— Ужо з сёмага класа марыла паступіць у Беларускае дзяржаўнае ўніверсітэт культуры і мастацтваў. Тады яшчэ не ведала слоў «прадзюсар» і «менеджар», але пікам маіх жаданняў было рэжысёраваць «Дажынкi» і «Славянскі базар». Тым не менш мне заўсёды падабалася спяваць, выступаць на любой сцэне: ад дачнага канцэрта для суседзяў да вялікіх конкурсных пляцовак.

— Складана ці, наадварот, лёгка быць адзінай дзяўчынай у гурце «DaVinci»?

— Быць ёй у гэтым калектыве — выдатна, таму што цябе берагуць, з табой рацяцца. І што самае важнае — да тваёй думкі прыслухуюцца.

Да мяне гурт існаваў дзевяць гадоў, і я рада, што мае калегі, а цяпер — родныя людзі, дазволілі мне адрозна ўносіць нейкія карэктывы. Я рада, што заўсёды магу выказаць сваё меркаванне: «Прыбіраем трубы — яны ўсё сапсуецца». У мяне няма прафесійнай музычнай

адукацыі, і дзесьці мяне могуць правіць. Але сам матэрыял звычайна ўспрымаю з пункту гледжання таго, як ён будзе гучаць, глядзецца на экране, ці змогуць танцаваць пад гэтую песню на карпаратывах.

— Чаго чакаецца ад гурта «DaVinci» ў найбліжэйшай будучыні?

— Зараз мы доволі вольна ствараем песні, спрабуем ставіцца да матэрыялу беражліва.

З красавіка гурт працуе над новай песняй. Так, быў перапынак, калі Дзяніс ад'язджаў у Перу, яшчэ адзін, калі я шчыльна займалася сваёй працай і не магла ўдзяляць гэтаму належнай увагі. Але хочацца, каб песня атрымалася, як і папярэдняя («Madagascar». — Аўт.), якая, дарэчы, па мерках шоу-бізнесу, даволі старая: з'явілася мінулай восенню, а кліп на яе мы знялі зімой. Нядаўна атрымалі водгук ад жанчыны з Нью-Ёрка, якая пісала, што ў школе з яе дзіцем вучыцца хлопчык родам з Мадагаскара. Яна паказала яго маме кліп на нашу песню, і тая расчулілася. Жанчына прызналася, што відае вельмі прыгожа паказвае віды краіны, і яна нават не думала, што пра іх радзіму ведаюць у сьцеіва.

— Як ставіцеся да зласлівых каментарыяў у ваш адрас у інтэрнэце?

— Я заўсёды чытаю іх усе, таму што хачу ведаць, што думаюць людзі збоку, чым цікавацца і на што арыентуюцца. Часам даведваюся, што, аказваецца, у сьцеіва за мяне даўно ўсё вырашылі: пра мае дасягненні і асабістае жыццё.

Некалькі разоў я прыслуховалася да каментарыяў і пагаджалася з некаторымі. Так, напрыклад, на адным з парталаў да нашай з Дзянісам вясельнай фотасесіі было паведамленне ад чытача пра тое, што я на здымках выглядаю як атлет, — вельмі накачаная. І тады я падумала, што так, мабыць, колькасць трэніровак можна злёгка паменшыць.

Скажу яшчэ, што вельмі рэзка стаўлюся да каментарыяў пра сям'ю. Калі словы чапляюць толькі мяне — гэта адно. Але як толькі гэта пераходзіць на блізкіх мне людзей, магу ўпасці ў лютасць.

— Ці ёсць у вас слабасці як у дзяўчыны? Мабыць, любіце туфлі або духі?

— Да рэчэй я стаўлюся вельмі ўтылітарна. Ні сукенкі, ні нейкія аксесуары мяне ніколі не цікавілі. Больш за тое — я зусім не люблю ўбірацца. Мая слабасць — гэта купіць сабе новы спальнік, дужы заплетнік, якасныя красоўкі. Я абсалютна ўпэўненая: падарожжы лепшыя за новыя туфлі.

Часцей трачу грошы на добрыя выданні кніг. Зараз мая раница пачынаецца не са стужкі «Інстаграма», а з альбома з рэпрадукцыямі карцін.

Ганна БАГІНО.

ЧЫРВОНКА
Чырвоная зьезда

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВІДЧАННЕ №12
ад 19 лютага 2009 года выдана
Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.
Заснавальнік газеты —
рэдакцыйна-выдавешкая ўстанова «Выдавешкі дом «Звязда»,
грамдаскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».
Дырэктар — галоўны рэдактар
СУХАРУКАЎ Павел Якаўлевіч.

Адказныя за выпуск: рэдактар аддзела
Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.
Выдавец — редакцыйна-выдавешкая ўстанова «Выдавешкі дом «Звязда».
Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.
Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.
e-mail: info@zviazda.by

Газета адрэкавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве
«Выдавештва «Беларускі Дом друку».
ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.
220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.
Тыраж 20.008.
Нумар падпісаны ў 19.30 18.07.2018 г.